

ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΤΗΡΙΞΗΣ ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ 17^{ΗΣ} ΝΟΕΜΒΡΗ

Για τη συνθήκη που αναβιώνουμε...

Ο κορονοϊός αποδείχθηκε το καλύτερο πεδίο παρέμβασης για το κράτος. Τι πιο σημαντικό από το να ελέγχεις όλο τον κόσμο, πείθοντας τον ότι προσπαθείς να νικήσεις το μεγαλύτερο φόβο του ανθρώπινου είδους, το θάνατο. Ήρθε για να μείνει. Όχι απαραίτητα ως ιός, αλλά ως συνθήκη. Τους τελευταίους μήνες εδραιώνεται μια πραγματικότητα που παρουσιάζει τα “αόρατα κελιά” της δημοκρατίας σαν τη μόνη λύση για σωτηρία. Sms μετακίνησης, δήλωση κατοικίας, προορισμού, ώρα εξόδου, ώρα επιστροφής, απαγόρευση/δυνατότητα εξόδου...

Ο ιός λειτουργεί όπως ακριβώς πρέπει, ώστε να επιτευχθεί το τρίπτυχο “ησυχία-τάξη-ασφάλεια”, που καθιστά κάθε κοινωνία περισσότερο ελέγξιμη και χειραγωγήσιμη. Από τη μία μεριά, τηλεπροστάτες που αναγγέλλουν από τα δελτία των οχτώ, το πρόγραμμα που θα πρέπει να ακολουθεί ο “καλός” πολίτης, που νοιάζεται για τον ίδιο και τον διπλανό του, κι από την άλλη, αποχαυνωμένοι ακροατές που παρακολουθούν παθητικά την επικαιρότητα, αγωνιώντας για τους τρόπους που θα διαφυλάξουν τη μίξερη ζωή τους, συμπληρώνουν την επικρατούσα εικόνα σε κάθε σπίτι. Αυτή η πετυχημένη συνταγή, λοιπόν, που εφαρμόστηκε και πριν λίγους μήνες φαίνεται ότι εν τέλει χρησιμοποιείται έξυπνα απ’το σύστημα, κερδίζοντας την κοινωνική αποδοχή για περισσότερο έλεγχο και καταστολή, απ’τη μεριά του κράτους. Οδηγίες ακούγονται καθημερινά απ’τα φερέφωνα της κυριαρχίας που υπαγορεύουν την καθημερινότητα που μπορείς να έχεις, τα όρια, τα μη, τα δεν και ούτω καθ’ εξής.

Ο λόγος; Το “κοινό καλό”. Πώς επιτυγχάνεται; Με καταστολή. Οι δρόμοι γεμίζουν κάθε λογής μπάτσους, έτοιμους να “παρέμβουν”. Όταν δημιουργηθεί πόλωση και αντιδράσεις, η χρηματική τιμωρία είναι αυτή που θα αναλάβει τη σκυτάλη. Άλλωστε, η τακτικίστικη κίνηση των προστίμων σε πάρκα και πλατείες, πριν ακόμη το καθολικό lockdown, δείχνει πως το κράτος επιλέγει βίαιες πρακτικές απέναντι σε ορισμένα κομμάτια, ενώ για τους υπόλοιπους η συμμόρφωση μετριέται σε 300 ευρώ. Όταν ούτε αυτό θα είναι αρκετό, το ποσό θα ανέβει και τα στόματα άρνησης θα κλείσουν, μπροστά σε αυτήν την αδηφάγο μηχανή, που λέγεται κράτος και οικονομία.

Οι πόρτες και τα παράθυρα σφραγίζουν ερμητικά, ο/η καθένας/μία κοιτάει τη δουλειά του/της κι η ζωή έξω απ’τα κελιά μας, περνά στα χέρια της εξουσίας. Περιπολίες, εξακριβώσεις, πεσίματα σε πλατείες, τραμπουκισμοί, συλλήψεις, έλεγχος της κάθε κίνησης. Αλλά κανείς δεν είναι εκεί για να δει. Ευτυχώς “μένουν όλοι κι όλες ασφαλείς”.

Το κράτος θέλοντας να κρατήσει ισορροπίες μέσα στο κοινωνικό σύνολο, δεν θα πάρει μόνο, αλλά και θα δώσει. Ψίχουλα. Ψίχουλα επιδόματα που ξέρει πως στους/στις ήδη εξαντλημένους/ες υπηκόους του είναι κάτι extra. Έτσι, θα καταφέρει να εξασφαλίσει τη σιωπή τους. Προφανώς αυτό από μόνο του δεν θα ήταν επαρκές. Η όλη προσπάθεια επιστεγάζεται με περσόνες που σουλατσάρουν σε όλα τα media, κατασκευάζοντας μια

πραγματικότητα. Η πραγματικότητα αυτή αποτυπώνεται με ένα κλίμα “ενότητας απέναντι στον κοινό εχθρό”. Με τον τρόπο αυτό, επιχείρησε να δημιουργήσει μια βάση με κοινές αφετηρίες: την ομαδοποίηση, την κοινή στόχευση και εν τέλη την κοινή πορεία. Μεταθέτοντας την προστασία απ’ τον ιό στην ατομική ευθύνη, κατάφερε να πλάσει ένα σωρό υπεύθυνους πολίτες, που εσωτερικεύοντας με περηφάνια το ρόλο τους, επιλέγουν να μείνουν σπίτι, διασώζοντας το πολυτιμότερο αγαθό, που λέγεται “ζωή”.

Μέσα, λοιπόν, στη συνθήκη της πανδημίας, μια συνθήκη διόλου πρωτόγνωρη πλέον, παρατηρούμε πως τίποτα δεν μπορούμε να θεωρούμε δεδομένο. Από την καταστολή της μικροφωνικής στην πλατεία Καλλιθέας, της συγκέντρωσης αλληλεγγύης στις καταλήψεις στη Θεσσαλονίκη, την επίθεση: στην αντιφασιστική συγκέντρωση στο Γαλάτσι και έξω από τον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο Επί τα Πρόσω στην Πάτρα, το σπάσιμο της κατάληψης του Πολυτεχνείου στην Αθήνα, παρατηρούμε, πως με πρόσχημα τη δημόσια υγεία, οι κατασταλτικοί μηχανισμοί... κάνουν απλώς τη δουλειά τους. Όπως έκαναν πάντα. Όχι γιατί συνιστούμε υγειονομικές βόμβες...ας μην πλανιόμαστε. Αλλά γιατί, ο αναρχικός αγώνας δεν γνωρίζει απαγορεύσεις. Γιατί βρισκόμαστε στο απέναντι στρατόπεδο. Γιατί είμαστε σε πόλεμο. Η πανδημία αποτελεί απλώς ένα περαιτέρω έρεισμα κοινωνικής νομιμοποίησης της καταστολής.

Χωρίς, λοιπόν, καμία διάθεση θυματοποίησης, αναγιγνώσκουμε τον πραγματικό ρόλο των μηχανισμών της κυριαρχίας και προχωράμε.

Το ζήτημα, για ακόμη μια φορά, έγκειται στη δική μας στάση. Η , ίσως φαινομενική, αδράνεια, η μη παρουσία μας στους δρόμους, δίνει χώρο σε κάθε λογής ψεκασμένο-μικροαστό, φασίστα, να βγει από την τρύπα του, να φωνάξει για την πατρίδα, την εκκλησία, να ζητά να αγκαλιάσει τα ΜΑΤ. Η απουσία μας, δίνει σε όλους αυτούς την ευκαιρία, να εδραιώσουν την παρουσία τους στο δημόσιο πεδίο και σε ένα βαθμό, να οικειοποιηθούν τις πρακτικές μας.

Την ώρα που αγωνιστές/στριες βάζουν ανάχωμα την ίδια τους την ελευθερία για λίγες στιγμές “ύπαρξης” κι οδηγούνται στη φυλακή, περιτρυγισμένοι από ντουβάρια, κάγκελα, συρματοπλέγματα που κρύβουν τον ουρανό, ανθρωποφύλακες και ότι άλλο έχει σκεφτεί η δημοκρατία για να σωφρονίσει τα τέκνα της, η θέση μας δεν είναι ο εγκλεισμός στο σπίτι. Γιατί, τα δικά μας δεσμά είναι οι ανέσεις και τα υλικά ή μη προνόμια, που μας έχει δώσει απλόχερα το κράτος και τρέμουμε μήπως και κάποια μέρα, με μια παράβαση μας, τα πάρει πίσω.

“Να συναντηθούμε, να συνδεθούμε με ό,τι αισθανόμαστε αληθινό, να ξεκινήσουμε από ‘κει”

Μέσα λοιπόν στη συνθήκη της πανδημίας, μια συνθήκη διόλου πρωτόγνωρη πλέον, πρέπει να συνεχίσουμε να πολεμάμε, όχι μονάχα ενάντια στην καταπίεση των καιρών, αλλά ενάντια σε όσα μισούμε. Να σταθούμε απέναντι από το κράτος και τις επιταγές

του, να βρούμε τους τρόπους να μετουσιώσουμε τα προτάγματα μας σε πράξεις, να δράσουμε πολύμορφα ενάντια στο εξουσιαστικό οικοδόμημα.

Όσα πρόκειται να αφήσει πίσω της αυτή η συνθήκη φαντάζουν τρομακτικά και όλοι οφείλουμε να αναλογιστούμε τις ευθύνες μας. Κεκτημένα του πολέμου που μαίνεται φαίνεται να μοιάζουν ελάχιστα μπροστά σ' αυτό που κάποιοι ονόμασαν κοινωνική ανευθυνότητα, σ' αυτό που κάποιοι ονόμασαν ζωή. Όμως, για να αποφύγουμε τα μοιρολατρικά σκεπτικά, αυτό που ως αναρχικοί-ες οφείλουμε να κάνουμε είναι να μη στρέφουμε στιγμή το βλέμμα μας πέρα από τους στόχους που θέσαμε, να διεκδικήσουμε τις ανάσες ελευθερίας που αναζητούσαμε και στην προ του ιου κατάσταση, να σπάμε τη σάπια κανονικότητα που μας επιβάλλεται όπου σταθούμε κι όπου βρεθούμε, να ανοίγουμε δρόμους που θα μας φέρουν πιο κοντά σε μικρές ανεξούσες, απελευθερωτικές στιγμές με φόντο τα όνειρα, τις ελπίδες και τις αρνήσεις που μας ενώνουν. Ας μη μας καταπιεί ο βάλτος της παθητικότητας που μας περιβάλλει. Να αποτινάξουμε την αδράνεια, να παλέψουμε για το χαμένο έδαφος, να κάνουμε βήματα μπροστά, να εξελιχθούμε. Να σταθούμε εκεί όπου ανήκουμε, παρά τις απαγορεύσεις και την τρομοκρατία της εξουσίας, στους δρόμους!

**ΚΑΓΚΕΛΑ ΑΟΡΑΤΑ ΚΑΓΕΛΑ ΟΡΑΤΑ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΦΥΛΑΚΗ ΣΑΣ ΧΑΙΡΕΤΑ
'ΑΡΡΩΣΤΙΑ' ΕΙΝΑΙ Η ΤΥΦΛΗ ΥΠΑΚΟΗ**

**ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ
ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ**

ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 17/11 ΣΤΙΣ 15:30 ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Συνέλευση Αναρχικών Ενάντια στην Κοινωνική Μηχανή

sakm@riseup.net

saekm.espivblogs.net